

Sygnatura akt XI C 294/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Wójcik

Protokolant: Agnieszka Nowakowska

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy W.

przeciwko K. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej K. M. na rzecz strony powodowej Gminy W. kwotę 120 zł 40 gr (sto dwadzieścia złotych czterdzieści groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 września 2011 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI C 294/13

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 14 września 2012 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa Gmina W. domagała się zasądzenia od pozwanej K. P. (1) (obecnie M.) kwoty 120,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 września 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 60 zł i opłaty sądowej od pozwu w kwocie 30 zł.

W uzasadnieniu żądania pozwu strona powodowa podała, że Prezydent Miasta W. R. D. udzielił spółce Miejskie Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. we W. pełnomocnictwa oznaczonego numerem 46/II/Z/09 do reprezentowania Gminy W. przed sądami powszechnymi w zakresie dochodzenia należności za brak odpowiedniego dokumentu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego. Powyższe pełnomocnictwo zostało udzielone w związku z powierzeniem powyższej spółce przez Gminę W. zadania z zakresu kontroli dokumentów uprawniających do przewozu osób lub bagażu środkami lokalnej komunikacji zbiorowej. Zadanie to zostało powierzone (...) Sp. z o.o. we W. przez Gminę W. w akcie założycielskim tej spółki (uchwała 19/09 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z dnia 26 czerwca 2009 r. w sprawie zmiany aktu założycielskiego sp. z o.o.) oraz postanowieniem zawartym w § 1 Zarządzenia nr (...) Prezydenta W. z dniem 1 lipca 2009 r. zmieniającym zarządzenie nr (...) Prezydenta W. z dnia 27.12.2007 r. w sprawie zasad zlecania i rozliczania z realizacji zadań powierzonych do wykonania aktem założycielskim Spółce Miejskie Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. we W. zmienione zarządzeniem Prezydenta nr (...) z dnia 22 grudnia 2008 r. Zgodnie z postanowieniami zawartymi w akcie założycielskim Spółki i (...), spółka jest uprawniona i zobowiązana do wykonywania w imieniu i na rzecz Gminy W. kontroli dokumentów

przewozu osób i bagażu środkami miejskiej komunikacji tramwajowej i autobusowej realizowanej przez spółkę oraz windykacji należności wynikających z kontroli.

Strona powodowa podała, że w czasie kontroli dokumentów przewozu prowadzonej przez Miejskie Przedsiębiorstwo (...) spółkę z o.o. z siedzibą we W. w dniu 30 sierpnia 2011 r. na linii A kontroler stwierdził, że pozwana nie posiada ważnego biletu na przejazd. Strona powodowa podniosła, że zgodnie z treścią par. 8 ust. 2 załącznika do uchwały nr XXI/682/08 Rady Miejskiej W. z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie zmiany uchwały nr VIII/275/99 Rady Miejskiej W. w sprawie zasad odpłatności za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego - zasady odpłatności za przejazdy środkami komunikacji zbiorowej organizowanej przez Gminę W. (Dz. Urz. Woj. (...) z dnia 10 czerwca 2008r, nr 158, poz.1831), w razie stwierdzenia braku ważnego biletu na przejazd osoby lub przewóz bagażu pasażer jest zobowiązany do uiszczenia należności przewozowej oraz opłaty dodatkowej. Zgodnie z tą uchwałą pozwana była zatem zobowiązana do zapłaty kwoty 120,40 zł. tj. należności przewozowej w kwocie 0,40 zł oraz opłaty dodatkowej w kwocie 120,00 zł. Nadto strona powodowa podała, że pomimo wezwania pozwanej do zapłaty przez spółkę i upływu terminu określonego w wezwaniu, pozwana do dnia wniesienia pozwu nie zapłaciła żądanej kwoty.

W dniu 12 października 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1654169/12 wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu.

Sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty wniosła pozwana, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

Wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu, postanowieniem z dnia 27 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził utratę mocy powyższego nakazu zapłaty w całości i przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi jako właściwemu według zasad ogólnych.

Po przekazaniu sprawy tut. Sądowi, strona powodowa w piśmie procesowym datowanym na dzień 8 kwietnia 2013r. podtrzymała w całości wszystkie twierdzenia i wnioski dowodowe zawarte w pozwie.

W wykonaniu wezwania do uzupełnienia sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz w odpowiedzi na doręczony pozew wniesiony na urzędowym formularzu, pozwana w dniu 14 czerwca 2013 r. (data stempla pocztowego) złożyła sprzeciw na urzędowym formularzu, w którym zaskarżyła nakaz zapłaty w całości. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia oraz zarzuciła jemu bezzasadność. Nadto wniosła o oddalenie powództwa w całości, zaprzeczając wszelkim okolicznościom faktycznym i prawnym wskazanym w pozwie.

W pierwszej kolejności pozwana wskazała, że strona powodowa nie przedstawiła dowodów uzasadniających roszczenie, zaś wezwanie do zapłaty, które nie wiadomo przez kogo zostało podpisane, nie może stanowić wystarczającego dowodu w sprawie. Podniosła, że nakreślenie na wezwaniu litery „O nie stanowi podpisu i wezwanie to nie jest jakimkolwiek dowodem. Dodatkowo, pozwana podniosła zarzut, że osoba przeprowadzająca kontrolę nie posiadała upoważnienia do działania w imieniu Gminy W. w chwili kontroli, zaś strona powodowa nie wskazała dowodu świadczącego o takim upoważnieniu osoby przeprowadzającej kontrolę. Pozwana wskazała również, że strona powodowa nie określiła skąd wynika obowiązek zapłaty na jej rzecz przez pozwaną kwoty dodatkowej 40 gr. a tym samym 120 zł, zaznaczając, że pozwana posiadała skasowany ważny bilet normalny o wartości 2,40 zł, który zgodnie z uchwałą nr XLV/1359/ 10 Rady Miejskiej W. z dnia 21 stycznia 2010r. uprawniał do przejazdu osoby pełnoletniej środkami transportu MPK i nie jest zrozumiałe, skąd wynikają twierdzenia strony powodowej na temat nieuiszczenia przez pozwaną należnej opłaty. Podniosła, że żaden przepis prawa miejscowego oraz regulamin przewozu nie określa do jakiego rodzaju linii należy linia A, a taki wymóg wynika z przepisów wydanych na podstawie art. 34a ust.2 ustawy Prawo przewozowe.

Zdaniem pozwanej strona powodowa domaga się zapłaty bez jakiegokolwiek uzasadnienia roszczenia oraz bez dowodów.

Z ostrożności procesowej pozwana wskazała, że zapis § 8 ust. 4 załącznika do uchwały Rady Miejskiej W. nr XXI/682/08 z dnia 15 maja 2008 r. (Dz. U. Woj. (...) nr 158, poz. 1831) jest sprzeczny z art. 34a ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy Prawo przewozowe w zakresie w jakim nie różnicuje opłat dodatkowych w zależności od poniesionych strat przez przewoźnika. W ocenie pozwanej niedopłata w wysokości 0,40 zł nie może skutkować naliczeniem opłaty dodatkowej w wysokości 120 zł, a więc takiej jak przy braku jakiegokolwiek biletu. Żądanie pozwu, zdaniem pozwanej, stanowi nadużycie praw podmiotach przyznanych stronie powodowej z art. 5 k.c. w zakresie w jakim żąda ona ochrony prawnej za brak zapłaty 0,40 zł.

Pozwana podniosła również zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia, gdyż zdaniem pozwanej bieg przedawnienia rozpoczął się w dniu, w którym roszczenie stało się wymagalne, zaś termin przedawnienia wynosi 1 rok od dnia wykonania przewozu. Pozwana wskazała, że przedawnienie roszczenia nastąpiło w dniu 30 sierpnia 2012 r., zaś strona powodowa wytoczyła powództwo w 15 dniu po tej dacie. W tym zakresie pozwana powoływała się na art. 778 k.c. i art. 77 ust.1 ustawy Prawo przewozowe.

Na rozprawie w dniu 23 października 2013 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa i podtrzymała wszystkie dotychczas wskazane zarzuty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Miejskie Przedsiębiorstwo (...) (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. została powołana w celu wykonywania zadań o charakterze użyteczności publicznej, w szczególności zadań własnych gminy, służących bieżącemu i nieprzerwanemu zaspakajaniu zbiorowych potrzeb (...), dotyczących lokalnej komunikacji zbiorowej w zakresie przewozu osób i bagażu środkami komunikacji miejskiej, a także kontroli dokumentów uprawniających do przewozu osób lub bagażu środkami miejskiej komunikacji tramwajowej i autobusowej, służącej ochronie przychodów Gminy W., z tytułu sprzedaży biletów miejskiej komunikacji zbiorowej.

(dowód:

- uchwała nr 19/09 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Sp. z o. o. z dnia 26.06.2009r., k.29v.-30v.;
- uchwała nr 57/09 Zarządu Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. we W. z dnia 1.07.2009r., k. 31-32)

(...) Sp. z o.o. we W. została upoważniona przez Prezydenta W. do wykonywania w imieniu i na rzecz Miasta W. kontroli dokumentów przewozu osób i bagażu środkami miejskiej komunikacji tramwajowej i autobusowej.

(dowód:

- zarządzenie Prezydenta W. nr (...) z dnia 13.04.2010 r. wraz z załącznikami, k. 57- 67v.)

W dniu 30 sierpnia 2011 r. w autobusie linii pospiesznej A na wysokości ulicy (...) we W. o godz. 12.18 odbyła się kontrola dokumentów przewozu. Przeprowadzający kontrolę pracownik (...) Sp. z o. o. we W., R. W., legitymujący się identyfikatorem o numerze (...), stwierdził, że K. P. (2) (obecnie M.), nie posiadała ważnego biletu na przejazd. Kontroler ustalił, że pozwana posiadała bilet jednorazowy na linie normalne o wartości 2,40 zł, podczas gdy pozwana poruszała się linią pospieszną, na przejazd którą to linią cena biletu wynosiła 2,80 zł. Kontroler wystawił wezwanie do zapłaty o numerze (...) na kwotę 120,40 zł, w tym 0,40 zł tytułem należności przewozowej i 120 zł tytułem opłaty dodatkowej. Dane pozwanej na wezwaniu zostały spisane na podstawie dowodu osobistego nr (...). W wezwaniu podano, że K. P. (2) (obecnie M.) mieszka w S. przy ul. (...) II 51/6, zaś jej numer PESEL to (...). Pozwana pokwitowania wezwanie własnoręcznym podpisem. Zgodnie z wezwaniem pozwana miała uiścić kwotę 120,40 zł w terminie 14 dni. R. W. w dniu 30 sierpnia 2011r. posiadał uprawnienie do przeprowadzenia kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu w środkach komunikacji zbiorowej organizowanej przez Miasto W.. Na okres 2012 roku otrzymał on nowy identyfikator, zaś stary został zniszczony.

(**dowód:**

- wezwanie do zapłaty nr (...), k. 33;
- kserokopia identyfikatora, k. 56
- pismo – oświadczenie (...) Sp. z o.o. we W. z dnia 9.12.2013 r., k. 97;
- załącznik do uchwały Nr XXI/681/o8 Rady Miejskiej z dnia 15.05.2008 r., k. 68-68v.)

Pismem z dnia 11.10.2011 r. (...) Sp. z o.o. we W., działając w imieniu Gminy W., wezwała pozwaną do zapłaty należności w kwocie 120,40 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie to zostało doręczone pozwanej w dniu 20.11.2011 r.

(**dowód:**

- przesądowe wezwanie do zapłaty k. 34;
- potwierdzenie odbioru k. 35)

Pozwana nie uregulowała należności wynikającej z wezwania do zapłaty. Nie odpowiedziała na wezwanie.

okoliczność bezsporna między stronami

W dniu 9 lipca 2011 r. pozwana zawarła związek małżeński z W. M. i zmieniła dotychczas noszone nazwisko P. na M..

(**dowód:**

- odpis skrócony aktu małżeństwa pozwanej sporządzony w US Cw S. o nr (...) z dnia 10.07.2011 r., k. 8)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W ocenie Sądu, strony niniejszej sprawy łączyła umowa przewozu, na mocy której przewoźnik zobowiązany był w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia osoby, a korzystający z usługi winien uiścić stosowne wynagrodzenie. W świetle bowiem art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. „Prawo przewozowe” (Dz. U. z 2012 r., poz. 1173 j.t. z późn. zm.) umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia – przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. W bilecie na przejazd określa się wysokość należności za przejazd oraz dane potrzebne do ustalenia zakresu uprawnień podróжного (art.16 ust. 2 ustawy Prawo przewozowe).

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na niebudzących wątpliwości dowodach rzeczowych w postaci dokumentów złożonych przez stronę powodową, tj. na wezwaniu do zapłaty o nr (...) z dnia 30 sierpnia 2011 r., przesądowym wezwaniu do zapłaty z dnia 11 października 2011 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, piśmie z dnia 9 grudnia 2013 r. zawierającym oświadczenia (...) Spółki z o.o. we W. działającego z upoważnienia zarządu tej spółki oraz kserokopii identyfikatora kontrolera, które tworzą logiczną i spójną całość oraz zadaniem Sądu dowodzą zasadności żądania strony powodowej. Pozwana w toku postępowania nie przedłożyła zaś żadnych dowodów.

Jednocześnie Sąd pominął dowód osobowy w postaci przesłuchania stron. Pozwana nie stawiała się dwukrotnie na rozprawach, pomimo prawidłowego wezwania jej na rozprawy w dniach 20 listopada 2013r. i 18 grudnia 2013r. do osobistego stawienia się celem przesłuchania pod rygorem pominięcia dowodu z jej przesłuchania, zaś strona

powodowa nie zgłosiła wniosku o swoje przesłuchanie i nie wskazała osób które miałyby być słuchane w charakterze strony powodowej.

Zdaniem Sądu strona powodowa za pomocą wezwania do zapłaty o nr (...) z dnia 30 sierpnia 2011r. wykazała, że pozwana w dniu 30 sierpnia 2011r. jechała autobusem linii „A gdzie o godzinie 12:18 na wysokości ul. (...) we W. była kontrolowana z zakresie posiadania ważnego dokumentu przewozu na tej linii. Okoliczności tej nie zaprzeczała pozwana, a nawet ją przyznała, podając w sprzecznię, że posiadała ważny bilet normalny w kwocie 2,40 zł. A zatem należy stwierdzić, że bezsporne było, że pozwana w dniu 30 sierpnia 2011 r. jechała autobusem linii pospiesznej A, posiadając bilet o wartości 2,40 zł, nie zaś o wartości 2,80 zł, który to bilet o tej wartości obowiązywał na tej linii, co zostało stwierdzone w trakcie przeprowadzanej kontroli biletów, a także, że należność wynikająca z tego tytułu nie została przez pozwaną uregulowana.

Kontrolę biletów przeprowadzał pracownik (...) sp. z o.o. we W., jak również o zapłatę należności zwracała się do pozwanej wskazana wyżej spółka, albowiem Gmina W. powołała Miejskie Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. w celu wykonywania zadań o charakterze użyteczności publicznej, w szczególności zadań własnych gminy, służących bieżącemu i nieprzerwanemu zaspakajaniu zbiorowych potrzeb (...), dotyczących lokalnej komunikacji zbiorowej w zakresie przewozu osób i bagażu środkami komunikacji miejskiej i upoważniło ją do kontroli dokumentów uprawniających do przewozu osób lub bagażu środkami miejskiej komunikacji tramwajowej i autobusowej, a także podejmowania działań zmierzających do windykacji należnych opłat za brak odpowiedniego dokumentu przewozu, co wynika z przedłożonej przez stronę powodową uchwały nr19/09 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Spółki z o.o. we W. z dnia 26 czerwca 2009r., pełnomocnictwa nr 46/II/Z/09 Prezydenta W. z dnia 29 września 2009r. i uchwały nr 57/09 Zarządu (...) Sp. z o.o. we W. z dnia 1 lipca 2009r. .

Zgodnie z art. 33a ust. 3 ustawy Prawo przewozowe w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty. Na mocy art. 34a ustawy Prawo przewozowe rada gminy upoważniona jest do wydawania przepisów ustalających wysokość opłat dodatkowych pobieranych w razie braku odpowiedniego dokumentu przewozu. W § 8 ust. 2 załącznika do uchwały nr XXI/682/08 Rady Miejskiej W. z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie zmiany uchwały nr VIII/275/99 Rady Miejskiej W. z dnia 23 kwietnia 1999r. w sprawie zasad odpłatności za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego (Dz. U. Woj. (...) z 2008r., Nr.158, poz. 1831) przewidziano, że w razie stwierdzenia braku ważnego biletu na przejazd osoby lub przewóz bagażu pasażer jest zobowiązany do uiszczenia należności przewozowych oraz opłaty dodatkowej. W § 8 ust. 4 załącznika do uchwały nr XXI/682/08 Rady Miejskiej W. opłatę dodatkową ustalono w wysokości 50-krotności ceny biletu jednorazowego pełnego, stosowanego na liniach normalnych w granicach miasta, tj. 120 zł - gdy płatność opłaty dodatkowej następuje w terminie powyżej 7 dni.

Z uwagi na powyższe niewątpliwie pozwana miała obowiązek zapłaty dochodzonej przez stronę powodową kwoty 120,40 zł. Na kwotę tę składała się kwota 0,40 zł stanowiąca brakującą część należności przewozowej, jako, że pozwana poruszała się autobusem linii pospiesznej, na której w dniu 30 sierpnia 2011r. obowiązywał bilet normalny w cenie 2,80 zł, zaś pozwana posiadała bilet o wartości 2,40 zł., a także kwota 120 zł tytułem opłaty dodatkowej za przejazd, gdyż należność nie została uregulowana w terminie 7 dni.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu nieprzedstawienia przez stronę powodową dowodów uzasadniających roszczenie, w ocenie Sądu strona powodowa przedkładając dowody rzeczowe, w szczególności w postaci wezwania do zapłaty o nr (...) z dnia 30 sierpnia 2011 r., w sposób wystarczający udowodniła swoje roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że pozwana na żadnym etapie toczącego się postępowania nie kwestionowała okoliczności korzystania z przejazdu linii autobusowej A w momencie kontroli oraz braku biletu o wartości 2,80 zł uprawniającego do przejazdu autobusem linii pospiesznej. Co więcej, stwierdzić należy, że okoliczności te

zostały potwierdzone przez pozwaną poprzez własnoręczne podpisanie wezwania do zapłaty o nr (...) z dnia 30 sierpnia 2011 r. Pozwana w toku postępowania nie zaprzeczyła zaś, że podpis umieszczony na wskazanym wyżej wezwaniu nie został przez nią złożony osobiście. Bez znaczenia w tych okolicznościach jest fakt podnoszony przez pozwaną, że przedmiotowe wezwanie zostało podpisane przez kontrolera w sposób niewyraźny. Sposób wystawienia wezwania do zapłaty jest kwestią faktu i oceny prawnej, a ewentualne konsekwencje prawne nieprawidłowości wezwania podlegają ocenie Sądu w ramach badania uprawnień i obowiązków stron umowy przewozu w zakresie przeprowadzenia kontroli biletów i poddania się jej przez pasażera. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, w tym brak kwestionowania przez pozwaną faktu odbywania przez nią przewozu bez biletu o wartości 2,80 zł, wezwanie do zapłaty o nr (...) z dnia 30 sierpnia 2011 r. nie budziło wątpliwości w zakresie prawidłowości jego wystawienia. Okoliczność podnoszona przez pozwaną, iż wezwanie nie zostało prawidłowo podpisane przez kontrolera, w żaden sposób nie wpływa na fakt, że pozwana korzystała z przewozu bez ważnego dokumentu przewozowego w postaci biletu o odpowiedniej wartości, co stanowiło niewykonanie przez pozwaną umowy przewozu, która została pomiędzy pozwaną a przewoźnikiem, zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe, w chwili zajęcia przez pozwaną miejsca w środku transportowym, a tym samym w wyniku kontroli biletowej spowodowało naliczenie przez przewoźnika należności przewozowej oraz opłaty dodatkowej.

Wskazać następnie należy, że w toku postępowania dowodowego strona powodowa wykazała, że osoba przeprowadzająca kontrolę, tj. R. W., uprawniony był w chwili kontroli do działania w imieniu strony powodowej i do prowadzenia kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu w środkach komunikacji zbiorowej organizowanej przez Miasto W.. O powyższym upoważnieniu świadczy posługiwanie się przez kontrolera identyfikatorem o numerze (...) wydanym przez Prezydenta W., co potwierdziły zgromadzone w sprawie dowody w postaci pisemnego oświadczenia z dnia 9 grudnia 2013r. o pozostawianiu przez kontrolera w stosunku pracy z (...) Sp. z o.o. i posiadaniu uprawnienia do kontroli dokumentów przewozu osób i bagażu w imieniu strony powodowej oraz pośrednio z aktualnej kserokopii identyfikatora kontrolera.

Na podstawie art. 33a ust.1, 3 i 7 ustawy Prawo przewozowe wskazać należy, że kontroler legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu, pobierać właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową, wystawiać wezwania do zapłaty, w razie odmowy zapłacenia należności - żądać okazania dokumentu umożliwiającego stwierdzenie tożsamości podróżnego, w razie niezapłacenia należności i nieokazania dokumentu - ująć podróżnego i niezwłocznie oddać go w ręce Policji lub innych organów porządkowych, które mają zgodnie z przepisami prawo zatrzymania podróżnego i podjęcia czynności zmierzających do ustalenia jego tożsamości, zaś w razie uzasadnionego podejrzenia, że dokument przewozu albo dokument uprawniający do przejazdu bezpłatnego lub ulgowego jest podrobiony lub przerobiony - zatrzymać dokument za pokwitowaniem oraz przesłać go prokuratorowi lub Policji, z powiadomieniem wystawcy dokumentu.

Działania kontrolera legitymującego się identyfikatorem o numerze (...) w związku z przeprowadzoną w dniu 30 sierpnia 2011 r. w autobusie linii A we W. kontrolą biletową należy uznać za zgodne z prawem i pozostające w zakresie jego upoważnienia.

W następnej kolejności podkreślić należy, że obowiązek zapłaty przez pozwaną kwoty dochodzonej pozwem, tj. 120,40 zł, wynika z obowiązku uiszczenia przez pozwaną kwoty 0,40 zł z tytułu brakującej części należności przewozowej oraz kwoty 120 zł z tytułu opłaty dodatkowej, co ma swoją podstawę w art. 33a ust. 3 ustawy Prawo Przewozowe, zgodnie z którym w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty oraz w § 8 ust. 2 załącznika do uchwały nr XXI/682/08 Rady Miejskiej W. z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie zmiany uchwały nr VIII/275/99 Rady Miejskiej W. z dnia 23 kwietnia 1999r. stosownie do którego, za przejazd osoby lub przewóz bagażu bez biletu lub bez ważnego biletu pobierana jest opłata dodatkowa, przy czym zapłata opłaty dodatkowej nie zwalnia z obowiązku uiszczenia należności za przewóz.

Wysokość należności za usługi przewozowe transportu zbiorowego świadczone przez Gminę W. określa taryfa stanowiąca załącznik do uchwały Nr XXI/681/08 Rady Miejskiej W. z dnia 15 maja 2008r. w sprawie opłat za

usługi przewozowe transportu zbiorowego świadczone przez Gminę W., zgodnie z którym cena biletu jednorazowego normalnego na linii pospieszne i nocne wynosiła w dniu przejazdu przez pozwaną autobusem linii „A kwotę 2,80 zł. Fakt, iż autobus linii A należy do kategorii autobusów pospiesznych, Sąd uznał za fakt notoryjny. Faktem powszechnie znanym dla (...) powinno być bowiem to, że linie normalne autobusów oznaczone są liczbami od 100 do 149, natomiast linie pospieszne oznaczone są literami. Informacja ta jest ogólnodostępna w Internecie, na oficjalnej stronie Miasta W., na stronie interesowej przewoźnika (...) Sp. z o.o., jak również na rozkładach jazdy znajdujących się na przystankach. Pozwana, mająca miejsce zamieszkania we W. oraz korzystająca ze środków komunikacji miejskiej powinna była posiadać wiedzę w zakresie oznaczeń linii komunikacji miejskiej, jaką oczekuje się od każdego rozsądnego i posiadającego doświadczenie życiowe mieszkańca tej miejscowości.

Zdaniem Sądu również zarzut pozwanej co do sprzeczności § 8 ust. 4 załącznika do uchwały Nr XXI/682/o8 Rady Miejskiej W. z dnia 15 maja 2008 r. z art. 34a ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy Prawo przewozowe w zakresie w jakim nie różnicuje opłat dodatkowych w zależności od strat poniesionych przez przewoźnika, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 34a ust. 1 ustawy Prawo przewozowe minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia sposób ustalania wysokości opłat dodatkowych pobieranych w razie: braku odpowiedniego dokumentu przewozu, braku ważnego dokumentu poświadczającego uprawnienie do bezpłatnego albo ulgowego przejazdu, niezapłacenia należności za zabrane ze sobą do środka przewozu rzeczy lub zwierzęta albo naruszenia przepisów o ich przewozie, spowodowania, bez uzasadnionej przyczyny, zatrzymania lub zmiany trasy środka transportu - mając na uwadze zróżnicowanie wysokości opłat dodatkowych w zależności od strat poniesionych przez przewoźnika i powodu nałożenia opłaty dodatkowej, zaś stosownie do ust. 2 również sposób ustalania wysokości przysługującej przewoźnikowi opłaty manipulacyjnej, mając na uwadze ponoszone koszty czynności związanych ze zwrotem lub umorzeniem opłaty dodatkowej.

Na podstawie art. 34a ust. 1 ustawy Prawo przewozowe wysokość opłat dodatkowych została ustalona w § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie sposobu ustalania wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej z dnia 20 stycznia 2005 r. (Dz.U. Nr 14, poz. 117), biorąc za podstawę cenę najtańszego biletu jednorazowego normalnego stosowaną przez danego przewoźnika, jako 50-krotność tej ceny - za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu, jako 40-krotność tej ceny - za przejazd bez ważnego dokumentu poświadczającego uprawnienie do bezpłatnego albo ulgowego przejazdu, jako 20-krotność tej ceny - za naruszenie przepisów o przewozie rzeczy i zwierząt, jako 150-krotność tej ceny - za spowodowanie przez podróżnego zatrzymania lub zmiany trasy środka transportu bez uzasadnionej przyczyny.

Z powyższego wynika, że wysokość opłat dodatkowych, wbrew twierdzeniom pozwanej, została zróżnicowana w zależności od strat poniesionych przez przewoźnika i powodów nałożenia opłaty dodatkowej ustalono wysokość opłaty dodatkowej.

Zgodnie z powyższym rozporządzeniem, opłata dodatkowa została ustalona w wysokości 50-krotności ceny najtańszego biletu jednorazowego normalnego i tak samo w § 8 ust. 4 uchwały nr XXI/682/o8 Rady Miejskiej W. z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie zmiany uchwały nr VIII/275/99 Rady Miejskiej W. w sprawie zasad odpłatności za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego ustalono wysokość opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu.

Podkreślić należy, że w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury wydanym na podstawie art. 34a ust. 1 ustawy Prawo przewozowe przewidziano opłatę dodatkową w przypadku braku odpowiedniego dokumentu przewozu. Za brak odpowiedniego dokumentu przewozu należy uznać zarówno fakt nieposiadania dokumentu przewozu w ogóle, jak i posiadanie dokumentu przewozu, ale nieodpowiedniego, a więc, co ma miejsce w przedmiotowej sprawie, m.in. posiadanie dokumentu przewozu o niższej cenie niż powinna zostać uiszczona.

Sąd nie przychylił się tym samym do argumentacji pozwanej, jakoby niedopłata 0,40 zł nie mogła skutkować naliczeniem opłaty dodatkowej w takiej samej wysokości jak przy braku biletu. Ani ustawa, ani rozporządzenie ani też powoływana uchwała Rady Miejskiej W. nie różnicują wysokości opłaty dodatkowej w sytuacji, gdy podróżny posiada

co prawda bilet, ale o niższej cenie niż przewidziana przepisami. Ponadto nie sposób uznać za rażącą niewspółmierność wysokości opłaty dodatkowej nakładanej w sytuacji posiadania biletu lecz o niższej wartości, chociażby 0,40 zł, podczas gdy ceny biletów normalnych znajdowały się w dniu zdarzenia tj. 30 sierpnia 2011r. w przedziale 2,40 zł – 2,80 zł.

Brak jest również podstaw do uznania, że żądanie pozwu stanowi nadużycie praw podmiotowych z art. 5 Kodeksu cywilnego, w zakresie w jakim strona podmiotowa żąda ochrony prawnej za brak zapłaty 0,40 zł. Zgodnie z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. W ocenie Sądu prawo strony powodowej do żądania opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego dokumentu podróжного nie jest w żaden sposób sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa, lecz jest z nim tożsamy a wręcz jest jego urzeczywistnieniem. Tym bardziej nie sposób uznać prawa do żądania opłaty dodatkowej za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Nie można zapominać, że opłata dodatkowa nakładana jest na podróжного w sytuacji niewykonania przez niego umowy przewozu, która zostaje zawarta już w momencie zajęcia przez podróжного miejsca w środku transportowym. Nałożenie opłaty dodatkowej należy uznać za zgodne z zasadami współżycia społecznego, a więc zarówno normami moralnymi, jak i obyczajowymi. To pozwana, która nie wykonała z należytą starannością umowy przewozu, naruszyła zasady współżycia społecznego, w tym zasady etycznego i uczciwego postępowania w stosunku do drugiej strony umowy, tj. przewoźnika, a także w stosunku do pozostałych podróżujących. W przypadku bowiem braku kontroli biletowej, która z uwagi na warunki organizacyjno-techniczne środków komunikacji miejskiej jest kontrolą incydentalną, pozwana skorzystałaby z przewozu bez uiszczenia za niego należytej opłaty, a takie postępowanie poza tym, że jest niewykonaniem umowy, należy traktować również jako wysoce nieuczciwe.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, że materiał dowodowy przedstawiony przez stronę powodową był wystarczający do uznania, że pozwana zawarła umowę przewozu i nie wywiązała się należycie z jej postanowień, a tym samym zaistniały podstawy do zasądzenia od pozwanej na rzecz strony powodowej kwoty dochodzonej niniejszym pozwem, na którą, na podstawie powołanych wyżej przepisów, składają się kwota opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu oraz brakująca część należności przewozowej.

W zakresie podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia, Sąd uznał go za niezasadny. Przedawnienie roszczeń dochodzonych z tytułu należności związanych z przewozem osób, zgodnie z treścią art. 778 k.c., następuje z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany. Jednakże zgodnie z art. 77 ust. 4 w zw. z art. 75 ust. 1 i 2 ustawy Prawo przewozowe, bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty, tj. nie dłużej niż na okres 3 miesięcy. Wskazać należy, że wezwanie do zapłaty według ustawy Prawo przewozowe jest obowiązkiem przewoźnika do wystąpienia wobec pasażera z pisemnym żądaniem dobrowolnego spełnienia świadczenia pieniężnego. Dochodzenie roszczeń na drodze sądowej dopuszczalne jest dopiero po bezskutecznym wezwaniu pasażera do zapłaty. Zgodnie z art. 75 ust. 2 ustawy Prawo przewozowe wezwanie do zapłaty uznaje się za bezskuteczne jeśli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia wezwania. Na czas udzielenia odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, najwyżej na okres tychże 3 miesięcy, bieg przedawnienia jest zawieszony, stosownie do art. 77 ust. 4 ustawy. Jak wynika z akt sprawy pierwsze wezwanie do zapłaty, pozwana otrzymała w dniu kontroli dokumentów przewozu, tj. w dniu 30 sierpnia 2011 r. Pozwana nie udzieliła odpowiedzi na wezwanie, zatem bieg terminu przedawnienia uległ zawieszeniu na maksymalny okres 3 miesięcy, tj. do dnia 30 listopada 2011 r. Bieg przedawnienia tym samym rozpoczął się w dniu 1 grudnia 2011 r. W dacie wniesienia pozwu do sądu przez stronę powodową, tj. w dniu 14 września 2012 r. roszczenie nie było więc przedawnione.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., w świetle którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa

odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.). Termin płatności dochodzonych pozewem należności został określony w wezwaniu do zapłaty o nr (...) z dnia 30 sierpnia 2011 r. i wynosił 14 dni , co także Sądowi jest znane z urzędu z uwagi na wielość spraw wpływających do tutejszego Sądu z powództwa Gminy W. o zapłatę za przejazd komunikacją miejską bez ważnego biletu. A zatem od dnia 14 września 2011r. pozwana popadła w opóźnienie i od tej daty należało zasądzić odsetki zgodnie z żądaniem pozwu.

Orzeczenie o kosztach procesu w pkt II wyroku, Sąd oparł o treść przepisu art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) (§ 1). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3). Powyższy przepis ustanawia zatem dwie zasady rozstrzygnięcia o kosztach procesu zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę kosztów niezbędnych i celowych. Zasada odpowiedzialności za wynik procesu, oznacza, że strona, która przegrała sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez nią koszty procesu. Z kolei z zasady kosztów niezbędnych i celowych wynika, że strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi tylko te poniesione koszty procesu, które były niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony.

W związku z powyższym, Sąd zasądził zgodnie z żądaniem strony powodowej, zwrot poniesionej opłaty sądowej od pozwu w wysokości 30 zł i 60 zł tytułem minimalnych kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika strony powodowej ustalonych stosownie do treści § 2 pkt. 2 w zw. z § 6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. „w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów zastępstwa prawnego z urzędu” (Dz.U. Nr 163 poz.1349 ze zm.).

Zarządzenie:

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanej,
2. kal. 14 dni.